

UTVIDET RÅD 2017
SØSTER SALLY HODGDON
ÅPNINGSTALE

VÅGE MØTETS MYSTERIUM – EN BARMHJERTIG FERD

GOD MORGEN; BONJOUR; GODMORGEN; BOM DIA, BUONGIORNO, BUENOS DIAS,
GOOD MORNING

Takk for viljen til å reise til dette vakre landet med frisk luft og vennlige ansikter som vi sammen, skal leve med godt mot vårt tema: **Våge møtets mysterium, en medfølende reise**. Som barn har dere sikkert brukt denne setningen, "Jeg utfordrer deg til å gjøre det» uansett hva «det» har vært ... hoppe fra en høy gren på et tre, kaste en stein gjennom en persons garasjevindu, slippe luften ut av et sykkel dekk eller et bil dekk, eller ta revansj overfor noen, eller hva som helst. "våge" betyr alltid en risiko, og noe frykt og litt overtalelse fra dem som er dristige til å gjøre noe eller å være noe.

Ja, helt ærlig talt, Generalrådet, som følge av vår bønn og refleksjon, har våget å være dristige overfor hverandre, og overfor hver av dere ved at vi skal å gå fullt og helt inn i Møtets Mysterium. Mysterium er et fantastisk ord! Det er både innbydende og avstøtende. Inviterer, fordi som mennesker er det en del av oss som liker å være engasjert i og forsøke å løse mysterier, noe som er vanskelig å forstå eller til og med tilsynelatende umulige å forstå. Det er en utfordring for oss. Det er etterforskeren i den delen av oss som liker å undersøke og finne ut ting. Ordet mysterium kan også være motsatt, avstøtende eller noe vi gjør motstand mot, fordi det betyr å komme inn i det ukjente og til en situasjon som vi ikke har kontroll over. Og likevel, bare uttalen av det, ordet "mysterium" er veldig forlokkende og attraktivt, på en måte nesten trekker det oss inn i seg selv, inn i det ukjente. Så hva skjer når du hører ordet "mysterium". Si det sakte til deg selv på ditt eget språk. Blir du dradd inn i dets tiltrekking, eller er du avskrekket og motstår invitasjonen og ønsker å bevege deg bort fra den?

Vi vet at den hellige Paulus i sitt brev til Kolosserne taler om Guds "mysterium" som Jesus Kristus, og av denne "mysteriens herlighet" som Kristus er i hver og en av oss. (Kol 1: 26-27, 2: 2) Ordet mysteriet brukes til å referere til et bilde av Guds åpenbaring. Noen ganger blir ordet Mysterium brukt som et bilde av Gud eller et navn på Gud i bønner. Kompliserte teologiske begreper refereres også til som et mysterium, f.eks. Treenighetens mysterium. Vi lever med "mysteriet" i vår tro, og i vissheten om å ha en dyp personlig kjærlighet til en Gud som vi ikke har sett fysisk. Og vi alle opplever mysteriet ved å være menneske og leve og jobbe med mennesker hver dag i en nå ufullkommen verden, som er blitt slik av menneskenes handlinger. Vi ser katastrofale og dødelige hendelser som utfolder seg over hele kloden, enten de er værrelaterte, politisk motiverte eller økonomisk induserte av grådighet. Det er alltid et mysterium hvorfor de samme områdene eller kulturer eller land lider av disse hendelsene igjen og igjen. Mysteriet er en integrert del av hvem vi kalles for å være.

Som kvinnen ved brønnen, er vi fengslet av og tiltrukket av mysteriet om livgivende vann? Eller er det vårt instinkt å motstå og bevege oss bort fra et så mystisk vann av frykt for hva det kan kreve av oss, som de opprinnelige tankene til den samaritanske kvinnen? Likevel, alle oss som er ledere i vår Kongregasjon, har villig kommet til disse dager for å utforske og utvide møtets mysterium, og drikke det livgivende vannet. Så jeg antar at vi aksepterer risikoen!

Hva betyr det for oss som St. Joseph søstre og som ledere, å gå fullt og helt inn i mysteriet i et møte med en annen person, og vite at hvert menneske er et mysterium som ennå ikke skal forstås? Hvordan forbereder vi oss på å møte det hellige og det ukjente i den personen eller situasjonen? Hvor er det plass til vårt eget mysterium i den samtalen og møtet? Hvorfor er det at det er lettere å gå inn i et rom og ta kontroll og bevege seg ut, enn det er å gå inn, ønske den andre velkommen og bare være et medfølende nærvær, se og lytte oppmerksomt?

Ja, som ledere er vi kalt til å lede. Men vi kan ikke lede med mindre vi først tar oss tid til å se med klart syn på personen eller virkeligheten og tar oss tid til å høre på de mange fasettene til den hellige foran oss. Dette å se og lytte er møtet. Enten er vi åpne for å se Gud i disse øyeblikkene, eller vi er stengt, og i så fall er det ikke et ekte møte med det Hellige mysterium i personen eller situasjonen. Vi kan sammenligne et møte med å se på en perle eller juvel eller en diamant. Ja, hvert møte er som en diamant som glitrer i sollyset. Vi trenger å ta oss tid til å se på diamanten fra ulike perspektiver for å se dets flate vinkler og dets brytninger, som begge reflekterer lyset, slik at den blir fullt opplyst. Er dette den ånden vi nærmer oss i møtet med noen eller når vi tar opp en en situasjon? Som ledere er det noen ganger ikke lett å gå inn i møtet med den andre. Det er heller ikke lett å gå inn i den andres mysterium, enten det er medlem av vårt eget lag, en søster i formasjon eller en søster som erfarer vanskeligheter med seg selv og andre. Vi føler oss på usikker grunn, vi vet ikke hvor det er sikkert å ta det neste skrittet. Men vi er ikke alene med disse spørsmålene. Vi følger i Moses fotspor, fotsporene til kjære Josef vår verne helgen og Maria Magdalena, for å nevne noen ledere som har kjempet med og blitt velsignet av hellige møter. Moses hvis liv i barndommen møtte møtets mysterium med Faraos datter, en ung kvinne fra en annen kultur og religiøs tro, fant Moses i kurven på elven godtok hans virkelighet, ga ham et nytt liv. Hun ble tiltrukket av mysteriet til dette barnet i kurven, og gikk fullt og helt inn i møtet risikerte å handle utenfor loven. Moses mottar sitt oppdrag senere i livet mens han utforsker mysteriet om en brennende busk som ikke blir fortært. Moses tok seg tid til oppmerksomt å se på denne busken og lytte til og møte Gud der. Dette hellige møtet gjorde det mulig for Moses å forandre retningen av sitt liv og lede Guds folk til frihet.

St. Josephs kamp med mysteriet om møtet ble ofte spilt ut i hans drømmer. Det var der han kunne se hele bildet i lyset av hans spesielle virkelighet. Med denne klare visjonen mottok Josef sitt oppdrag fra Gud. Hans møte med Guds engel bemyndiget ham til å være et medfølende nærvær i kjærlighet, i mysteriet om hans kjærlighet til Maria og Jesu fødsel.

Maria Magdalene, helbredet av sitt møte med Jesus, ble en kvinne av trofast kjærlighet, og fulgte Jesus helt til slutt. Det var mulig for Maria å gå inn i mysteriet til den tomme graven, slippe taket i sin dype sorg lenge nok til å søke en klarere trofast kjærlighet og fulgte Jesus helt til slutt. Maria var i stand til å slippet taket i den dype sorgen men søkte en klarere forståelse på hva hun så. Å dele sin sårbarhet med gartneren ble døren til et nytt hellig møte med Jesus. Hennes åpenhet og utholdenhet satte tonen til dette møtet og tillot henne å motta sitt nye oppdrag som hun proklamerte til alle med stor glede.

Hver og en av oss har hatt en opplevelse av et hellig møte med en av våre søstre, et øyeblikk i all enkelhet og sårbarhet, hvor en søster avslører Guds kjærlige ansikt til oss. Ja, vi er ikke alene, men som ledere, hvordan lever vi oss virkelig inn i mysteriet til de mange møtene vi står overfor hver dag, gjør vi det med medfølelse? Tillater vi oss å dele vår sårbarhet i disse møtene? Det er ofte ved å tillate oss å være sårbare som gjør møtet til en mulighet som hjelper oss å gå utover oss selv og være et nærvær eller en stemme for de fattige, de forfulgte, de uønskede og de som er forkastet og fordrevet av samfunnet. Hva kan få oss til å være åpne for slik sårbarhet?

I mine refleksjoner under åpningen av General Kapitlet i 2015 avsluttet jeg med en sangtekst, med tittelen "Somewhere" en sang fra musikalen West Side Story. Det er en historie om kjærlighet midt i voldelige konflikter mellom nabolagets gjenger. Ordene er:

Det er et sted for oss,
Et sted et sted for oss.
Fred og ro og friluft
Vent på oss et sted.

Et sted.
Vi finner en ny måte å leve på,
Vi finner en måte å tilgi

Et sted . . .
Det er et sted for oss,
En tid og sted for oss.
Hold min hånd og vi er halvveis der.
Hold hånden min og jeg tar deg med dit
På en eller annen måte, en dag,
Et sted!

For to år siden oppfordret jeg oss til å forene våre hender og våre hjerter og ta denne reisen til "et sted", til det stedet der Gud vil fortsette Guds arbeid i oss. Nå to år senere er jeg mer overbevist enn noensinne at stedet som heter "et sted" som Gud har og fortsetter å lede oss mot, er i "dypet" til det indre rommet hvor vi møter Gud. Det er i dette frihetsrommet som vi tillater oss å bli elsket i all vår svakhet, for å drikke det livgivende vannet. Det er her vi tar tid til å utforske mysteriet om vår egen sårbarhet, å berøre vår begavelse og å se vår egen skjønnhet. Det er i denne indre dybden vi kan møte vår frykt og fordommer. Den myke komforten i dette hellige rommet tillater oss å gi slipp på våre tidligere smerter og usikkerhet. Den fredelige omgivelsen antenner vårt ønske om å tilby autentisk kjærlighet igjen og igjen. Dette "et sted" er et sted for kontemplasjon, i dyp forening med Gud, i stillhet uten bruk av ord, men bare ved å gi seg tid til å være oppmerksom på Guds Mysterium i livet sitt.

Denne typen personlig bønn kjent som kontemplasjon bringer oss utover vår vanlige bønn, hvor vi sitter og reflekterer over evangeliet i 30 minutter. Kontemplasjon er en reise til seg selv. Betragtning beveger oss utover meditasjon til en dybere opplevelse av Gud. Det er på tide at vi gir oss selv, tid til å være sammen med Jesus, å være med Jesus i vår virkelighet, i detaljene til dagen vi hadde eller kommer til å få. Det er på tide å sette seg inn i stillheten, for bare å være. Det er vårt møte med Gud, som fører til at vi kan se med klarere syn og høre mer oppmerksomt på Gud. Tid brukt i kontemplasjon åpner oss mer og mer for å være rede til å motta det Hellige i våre liv.

Vi lever vårt religiøse liv i verdens virkelighet. Den globale konteksten vi lever i er stadig mer kompleks, fordrende og krevende, og våre liv reflekterer de samme egenskapene. Det er vanskeligere å være ledere i det religiøse livet i dag enn i tidligere generasjoner. Så hvordan ruster vi oss selv for å lede inn i vår fremtids mysterium, en fremtid vi ikke bare tror på, men som vi ser frem til å leve? Hvordan følger vi med og leder våre søstre inn i denne fremtiden, slik at de kan våge å engasjere seg i de hellige møtene i deres liv som de reiser med andre mot frihet og i fyllden av livet? Det er på tide å fokusere mer på det kontemplative aspektet i våre liv som religiøse, slik at vi kan reise til periferiene og til områdene med større behov, og tilby og oppleve kontemplasjonens nåde sammen med Guds folk. Som ledere må vi tilbringe mer tid i kontemplativ bønn, det vil hjelpe oss fra å bli fanget i administrasjon og ledelse.

Søster Pat Farrell, OSF, en tidligere president av LCWR, reflekterte over gaven og kallet til kontemplasjon ved fjorårets LCWR-forsamling i USA. Jeg vil gjerne dele noen linjer fra hennes tale:

Den guddommelige tilstedeværelse er alltid tilgjengelig for oss. Vi trenger bare å våke over Kjærlighetens mysterium som alltid er tilstede, alltid i stand til å forvandle oss og vår verden ... Kontemplasjon er en bevisst åpning for det Livet i vårt liv, Hjertet i vårt hjerte. Å be i lydløs oppmerksomhet er å slippe en linje inn i den nærende dype avgrunnen til det Hellige Mysteriet. Det er å slippe linjen dypt nok til å berøre den Fruktbare Tomheten som alle kreative bevegelser kommer fra. Den Guddommelige bevegelsen i vårt indre justerer oss med det dypeste og sanne i oss. Kjærligheten er alltid til stede, har alltid vært til stede, men må frigjøres i oss, bevisst omfavnet, og tillater å bli alt i alt. Denne kjærligheten inviterer oss til vår fullstendige overgivelse ... "

Hvis vi er trofaste til denne kontemplative tiden, overgir oss til å bli næret av det Hellig Mysterium, så tar vi denne kjærligheten med til hvert møte. Vi vil få kraft til å dele denne kjærligheten på vår barmhjertige reise ... den medfølende reise hvis navn er ledelse.

Vi drister deg til å gå til stedet som heter "et sted". Møte Gud der og la kontemplasjonens nåde fylle deg med den Kjærligheten, og bringe den til alle du møter på din barmhjertige reise.

Gud velsigne dere!

Takk skal dere ha.